Chuẩn bị
<blockquote>Kalama tri ân bạn buithibuukim ghi chép.</blockquote>
[12/05/2021 - 07:53 - buithibuukim]
Kalama chưa xong mà bữa nay tóc bạc rồi! Lúc ba giờ rưỡi sáng nay chúng tôi giật mình dậy và nhận được tin nhắn từ Miến Điện là cái mái tole của Kalama vừa được xây dựng tiếp tục. Mừng lắm!
Cái đề tài trưa nay tôi giảng là chữ 'chuẩn bị'.
Tất cả vũ trụ và vô lượng chúng sinh đều luôn luôn hiện hữu trong sự chuẩn bị dầu nó trong tình trạng 'đang là' như thế nào đó thì nó cũng luôn luôn trong tình trạng vừa 'đang là' mà vừa chuẩn bị trở thành một cái gì đó. Luôn luôn! Cho nên tiếng Pali có chữ 'Bhava' hay chữ 'Bhuta'.
Có một lần Đức Phật hỏi ngài Xá Lợi Phất về chữ 'bhuta' này. Ngài Xá Lợi Phất giải thích xong rồi Đức Phật tán thán, khen ngợi, rồi Ngài đi về phòng Ngài nằm nghỉ. Lúc bấy giờ ngài Xá Lợi Phất nói với chư tăng: "Nếu hôm nay Thế Tôn muốn thì ta có thể chỉ với một chữ này thôi ta sẽ nói suốt bảy ngày bảy đêm". Chữ bhava và bhuta!
Tôi nhắc lại : Vạn hữu trong đời gồm vô lượng vũ trụ và tất cả chúng sinh đều luôn ở trong tình trạng đang trở thành một cái gì đó, mặc dù nó đang là cái gì đó. Nó đang là cái gì đó thì không quan trọng, mà quan trọng là "Nó vừa đang là cái gì đó và nó đang chuẩn bị để trở thành cái gì đó".
Tôi nhắc lại tất cả chúng sinh và vô lượng vũ trụ, chớ không phải một cá thể, một cá nhân nào hết. Nhe! Một người đang rất giàu nhưng kiểu sống của họ là đang chuẩn bị cho cái kiếp nghèo mai sau. Một người đang rất khỏe mạnh nhưng rất có thể kiểu sống của họ đang chuẩn bị cho một tương lai bịnh hoạn. Một người đang rất giỏi giang thông minh, nhiều học vị, nhiều thành tựu nhưng rất có thể kiểu sống của họ bây giờ nó là kiểu chuẩn bị cho một kiếp sống mù chữ, dốt nát tăm tối mịt mờ trong tương lai.
Đó là con người. Qua tới chúng sinh cũng vậy. Một con người bây giờ mình thấy đang đi ngoài phố sang trọng như vậy nhưng cái kiểu sống của họ đang chuẩn bị để về một cái chuồng heo, một cái chuồng bò, một ống cống, một hầm cầu nào đó trong tương lai. Ghê như vậy đó! Một bà lão hom hem bịnh hoạn, dốt nát, bây giờ thấy như vậy mà rất có thể kiểu sống của bả đang chuẩn bị trở thành một mệnh phụ phu nhân giàu, giỏi, đẹp khỏe trong tương lai. Và một cái cây trước mặt mình, mình thấy nó đang nằm ở chỗ nằm của nó, tại sao nó không nằm ở điểm A, ở điểm B, điểm X điểm Y, mà nó nằm ở điểm C, điểm F. Tại sao vậy? Chính cái kiểu nằm đó nó chuẩn bị để nó dễ bị đốn hơn. Hoặc là chính cái vị trí của nó sẽ giúp cho nó được trường tại vĩnh cửu miên viễn ở chỗ đó. Bên Thụy Sĩ, bên Mỹ người ta bảo vệ thiên nhiên ghê lắm. người ta bảo vệ theo hướng là chỉ đốn khi không thể giữ lại. Còn ở những xứ như Trung Quốc và VN, Campuchia thì chỉ giữ khi không thể đốn! Cho nên mình thấy ngay cả cái cây, vị trí nó nằm cũng đã là một cách chuẩn bị để bị đốn hay là được ở hoài cả một hai trăm năm, năm bảy trăm năm. Một miếng lá, một cọng cỏ cái chỗ nằm của nó cũng là một cách chuẩn bị để mà nó bị dời đi.

Hôm nay trong bài giảng này chúng tôi đặc biệt nhấn đến chữ 'chuẩn bị'. Tôi nói lại một lần nữa. Tất cả mọi hiện hữu trong đời này dầu nó đang là cái gì đó thì nó cũng cùng lúc đang chuẩn bị để trở thành một cái gì đó. Tôi mong là các vị nghe kịp: Dầu nó đang là cái gì đó thì nó cũng đang kín đáo chuẩn bị để trở thành cái khác, liên tục như vậy. Trong bản dịch tiếng Mỹ kêu là 'becoming', trong tiếng Pali là 'bhava' hay 'bhuta', là cái tình trạng đang trở thành một cái gì đó. Nó đang thành tựu bởi những điều kiện nào đó. Và nó cũng sắp sửa trở thành một thứ khác với những điều kiện nào đó.
Hôm nay với tình hình trước mắt tương đối le lói, lạc quan, chúng ta hoàn toàn có lý do để tin tưởng là trong một ngày không xa, tất cả tăng ni Phật tử VN có lòng tu thiền ở Miến Điện có thể về gặp gỡ vui vẻ tu học trong môi trường thuận tiện, thoải mái tại Kalama. Do đó tất cả những chuẩn bị của chúng ta bây giờ từ thể xác đến tinh thần, vật chất đều rất cần thiết. Nếu không có sức khỏe chúng ta không ra nước ngoài được. Chúng ta không đi Thái Lan, Miến Điện, không ngồi máy bay được. Chúng ta phải có khả năng sống cực để chúng ta về thiền viện. Chúng ta phải có khả năng kham nhẫn, khả năng tinh tấn, chánh niệm để chúng ta trở thành những hành giả. Đó là chuẩn bị. Chúng ta phải có kiến thức giáo lý để có thể hành trì và nhận thức tốt hơn. Đó là chuẩn bị. Hồi đó giờ mua sắm lăng xăng, lung tung, bây giờ bỏ ống heo để dành mai mốt mua vé máy bay bay về Miến Điện, đó cũng là một cách chuẩn bị. Đó là cái gần, tôi đang nói về Kalama trước.
Bản thân chúng tôi cũng vậy. Suốt hơn một năm trời chúng tôi đã chuẩn bị những thứ cần dùng cho trai đường, cho nhà bếp. Giờ chỉ cần chờ mọi thứ ổn rồi thì đóng một container , hỏi thăm rồi, hỏi giá cả rồi, sẽ chuyển tất cả về Kalama. Tức là chúng tôi tính toán giờ giấc, thời gian như thế nào đó để chúng tôi vừa có mặt ở bên đó thì trong thời gian ngắn nhất có thể nhận được kiện container đó chuyển về Miến Điện là chúng ta lập tức có ngay nhà bếp. Có lò hấp bánh mì (cho tập thể), có thùng thau, nồi, chảo, muỗng, nĩa, tô, chén. Chúng ta xài đồ bên đây đem về, không xài đồ Tàu. Đó là chuẩn bị. Chúng ta chuẩn bị về tinh thần, chuẩn bị về vật chất để về, không riêng về Kalama đâu. Đừng hiểu lầm. Kalama có thể là trạm dừng chân cho bà con thôi. Hoặc có thể là một trong những điểm mà bà con ghé lại thôi. Và kiếp sống này cũng là những chuẩn bị cho vô vàn kiếp sống khác cho đến bao giờ hoàn toàn giải thoát thì thôi.
Tôi nhắc lại lần nữa. Chúng ta không thể sống cực đoan được quí vị. Chúng ta không thể nói rằng toàn bộ vũ trụ này chỉ được thiết lập trên nền tảng vật chất hay là chỉ thuần túy trên nền tảng tinh thần. Đó là một thứ cực đoan. Chúng ta không thể cực đoan khi nói rằng tu là bố thí. Tu có tài lộc là tu được rồi, có sức khỏe là tu được rồi. Đó là cực đoan. Cho rằng tu chỉ cần uyên thâm Kinh điển là được rồi, đó là cực đoan. Cho rằng Giới luật trong sạch là đắc Đạo rồi, đó là cực đoan. Cho rằng chỉ cần có thiền định, thần thông là có thể đắc Đạo được, đó là cực đoan. Chúng ta biết hạnh Phật là vô cùng. Phật trí là vô biên. Phật đức là vô lượng, không có gò bó trong một góc hẹp nào hết. Cho nên trong từng ngày, từng giờ, từng phút của chúng ta khi chúng ta sống lành, sống thiện là cùng một lúc chúng ta chuẩn bị cho rất nhiều thứ. Nhớ nhe! Đẻ ra chỉ có đẹp mà không khỏe, không được! Khỏe mà xấu quá, không được! Đẹp, khỏe mà chậm quá, hiểu chậm quá, nhớ dở quá, không được! Đẹp, khỏe, thông minh mà nghèo quá, không được! Bịnh quá không được, nghèo quá không được. Cái đầu chậm quá không được. Sức khỏe suy yếu quá không được. Nghèo, dốt, bịnh, xấu, xui xẻo, thiếu phước, hoạt động khó khăn thì đều là cục đoan hết, đều là cái khổ hết.
Cho nên tất cả hạnh lành của mình đều lấp đầy những khoảng trống đó để chúng ta trên đường luân hồi tấp vào bến bờ nào cũng là bến --. Mà nếu nói kiểu Việt Nam, có là con cò bị người ta sáo thì cũng sáo nước trong chớ không sáo nước đục "thêm đau lòng cò con". Nếu trong vòng luân hồi bị chết thì cũng chết một cách dễ thương. Các vị thấy có biết bao nhiêu vị Thánh thời Đức Phật, mỗi vị trước khi đắc Thánh và sau khi đắc Thánh hoàn cảnh khác nhau ghê lắm. Có vị như ngài Xá Lợi Phất, ngài Mục Kiền Liên, ngài A Nan, ngài Ca Diếp trơn tuột, suông sẻ từ đầu đến cuối. Xuất thân, sinh trưởng ok, gặp Phật đắc Đạo nhanh chóng, và viên tịch Niết bàn thoải mái. Có vị chật vật khó khăn đoạn đầu. Có vị chật vật khó khăn khúc giữa. Có vị chật vật khó khăn đoạn cuối. Ghê như vậy! Chẳng hạn ngài Udadi chẳng hạn. Ngài đầu đời xuất thân sinh trưởng xuất sắc. Gặp Phật cũng ngon lành, nghe Pháp chứng Đạo thoải mái. Cuối cùng lại chết thảm. Thí dụ như vậy. Là do cái trục trặc trong tiền nghiệp quá khứ.

Cho nên chúng ta không cầu sanh tử, nhưng chúng ta phải nhớ rằng ngày nào chưa chứng Thánh thoát ly luân hồi, thì chúng ta cũng cần có những chỗ về cho đàng hoàng một tí. Sáng nay có mấy người Phật tử ở dưới phố lên thăm chúng tôi rồi cùng nhau đi núi. Dọc đường tôi có nói họ thế này: "Làm gì làm, trên đây đi bộ uống nước lạnh cũng sướng rồi. Trong vòng sanh tử luân hồi chúng ta đâu có mấy cơ hội mà được sinh trưởng trong một đất nước như thế này. Và trong vô số những người có mặt ở Tây phương, Âu Mỹ, có bao nhiêu người được đặt chân lên xứ sở này. Rồi trong số những người ở tại đất nước Thụy Sĩ này có bao nhiêu người có thời gian, có điều kiện tâm lý, điều kiện sức khỏe để có mặt đi bộ trong sự thanh thản, thoải mái trong bối cảnh như thế này! Không dễ đâu quí vị. Nhe!

Đời sống tâm linh cũng vậy. Về đời sống tinh thần thì trong room có người thích cái này, có người ghét cái kia, nhưng mà tôi thuyết Pháp tôi phải gom chung lại tôi nói. Các vị có quyền thích cái này thích cái kia nhưng tôi nói chung thế này: Dầu sao thì một người có kiến thức về âm nhạc, về hội họa, về kiến trúc, nội thất, ẩm thực vẫn tốt hơn người dốt nát, đúng không? Mặc dù có nhiều người nghe như vậy xăn quần xăn áo đong đỏng phản đối "Tu là không cần cái đó". Tôi chỉ ví dụ thôi. Có nghĩa là biết Phật pháp là tốt, nhưng một tăng ni, Phật tử mà biết được ngoại ngữ thì càng tốt. Biết được giáo lý càng nhiều thì càng tốt. Một người Phật tử, một nhà sư mà có khả năng thiền hành, thiền tọa (đâu phải ai cũng có khả năng đó quí vị). Rồi trong đời sống này mình có khả năng hiểu biết càng nhiều, mỗi một hiểu biết như vậy nó lấp đầy một chỗ dốt. Cái hiểu biết có lợi chớ không có hại, và cái dốt chỉ có hại chớ không có lợi. Làm ơn đừng nói chuyện ngu xuẩn là tôi tu tôi không cần biết mấy cái đó. Sai! Chúng ta rõ ràng không nên dành thời giờ cho những thứ tào lao nhưng nếu trong những điều kiện thuận duyên nào đó chúng ta có kiến thức rộng vẫn tốt hơn là mù tịt không biết gì.

Tại sao tôi quẹo qua đó tôi nói? Bởi vì tất cả những cái đó đều là những chuẩn bị quí vị à. Tất cả là những chuẩn bị. Tôi nói chậm nghe: Thế giới này nó ra sao là tùy thuộc vào khả năng nhận thức của chúng ta, tùy vào thái độ đón nhận của chúng ta. Và những bước đường sắp tới trong mai hậu nó sẽ ra sao tùy thuộc vào cái khả năng chuẩn bị của chúng ta. Bây giờ các vị đang là một đứa bé thì các vị sẽ có một tuổi thanh niên nó như thế nào tùy thuộc vào tuổi thơ của quí vị. Khi quí vị đang là một thanh niên, một thiếu nữ các vị sẽ có một tuổi trung niên như thế nào thì một phần lớn là tùy thuộc vào tuổi thanh niên thiếu nữ của mình. Và khi mình đang là một người trung niên thì sẽ có một tuổi già như thế nào nó cũng tùy thuộc vào cái tuổi trung niên của mình. Già, bịnh, nghèo, cô độc có người đổ là nghiệp quá khứ, kiếp trước nhưng mà tôi e rằng có một phần không nhỏ là từ những quãng đời trước của chúng ta. Dầu chúng ta có thờ ơ, có vô tâm cách mấy thì từng ngày từng giờ nó cũng là những cái chuẩn bị cho những giai đoạn sau của đời mình. Tin tôi đi!

Tôi nhắc lại dầu trong lòng mình không hề nghĩ tới cái "chuẩn bị", mình không hề nghĩ. Mình sống hồn nhiên như cây cỏ, như trẻ con, như người mất trí, như người say rượu, chúng ta không nghĩ tới tương lai; nhưng từng phút giây, từng suy nghĩ, từng ly nước, từng miếng bánh, từng chén cơm mà mình lùa vào trong người mình, từng suy nghĩ thiện ác, tốt xấu, buồn vui nó đi ngang qua đầu mình trong từng phút từng giờ, từng ngày từng tháng, từng năm nó chính là những chuẩn bị đó quí vị! Tin tôi đi, nó là những chuẩn bị! Cả tinh thần lẫn vật chất đều có những chuẩn bị như thế hết. Một ngày quí vị có đi bộ không, có uống đủ nước hay không, có ăn đủ rau trái củ quả, có đưa vào người mình đủ sinh tố cần thiết cho cơ thể hay không. Một ngày như vậy có hoạt động cơ thể đủ chưa? Đó là những chuẩn bị cho một thể lực, một sức khỏe sau này.

15:30

[13/05/2021 - 09:09 - buithibuukim]

Về tinh thần cũng vậy. Mỗi ngày mà các vị buồn vui, thiện ác, vị tha ích kỷ, toan tính lừa đảo, lật lọng, lươn lẹo, từ bi kham nhẫn, thiền định, trí tuệ, tàm úy tùy thuộc vào những thứ các vị đưa vào trong đầu của mình. Nó y chang như những thứ mình đưa vào mồm, vào bao tử mình đó quí vị. Tin tôi đi! Cái đó có thật. Tùy thuộc vào chuyện mình đưa vào miệng mình cái gì thì sức khỏe mình phần lớn sẽ theo đó quyết định. Thì cái đầu mình cũng vậy. Tùy thuộc mỗi giờ, mỗi giây, mỗi phút, mỗi ngày mình đưa vào đầu mình cái gì thì tương lai tinh thần của mình sẽ theo đó mà được quyết định. Tôi cũng xin nhắc lại một chuyện nữa. Lúc khỏe phải nghĩ đến lúc bịnh. Lúc trẻ phải nghĩ đến

lúc già và lúc sống phải nghĩ đến lúc chết. Đó là chuẩn bị. Không có gì thảm cho bằng có một ngày các vị đang yêu đời bỗng nhiên nhận được một tin buồn của bác sĩ, của bệnh viện. Cầm trên tay tờ phiếu xét nghiệm sức khỏe với một hai chữ mà làm cho mình đủ chết điếng, lúc đó muộn rồi! Bây giờ các vị đang tung tăng. Trong số những người tôi quen tôi biết, tôi thấy tới tuổi này có người năm mươi mấy, có người cận sáu mươi, có người quá 60, có người cận 70, có người quá 70 vẫn tiếp tục yêu đời, thì ok. Tôi thấy bà con sống lạc quan, yêu đời thì tôi vui theo. Các vị sống không có ủ dột, u sầu là tôi mừng rồi. Nhưng cũng có tí ngại, là tôi không biết cái kiểu lạc quan này nó kéo dài được bao lâu và các vị sẽ sốc như thế nào khi mà các vị đối diện với một bức tường xám của một ngày mai không vui. Nhe, nhớ cái đó!

Cho nên trong bài giảng sáng nay trước hết tôi mượn Kalama tôi nói. Bây giờ ở bển xây cất được rồi, bắt đầu mọi sự tiếp tục được thì tôi mong bà con nếu có lòng hướng về Kalama nói riêng và Miến Điện nói chung nên có những chuẩn bị thích hợp. Đó là một chuyện nhỏ.

Chuyện thứ hai, chúng ta muốn có một nếp hành trì cho nó ra hồn thì chúng ta phải chuẩn bị một khả năng nhận thức. Mà nhận thức trong Phật Pháp nó đi ra từ kiến thức. Kiến thức mới dẫn đến nhận thức. Từ đó mới dẫn đến hành trì và dẫn đến chứng ngộ. Đó là hành trình của Trí Văn –Trí Tư –Trí Tu. Trí văn là kiến thức. Trí tư là nhận thức, và Trí tu là hành trì. Nhớ nhe! Chúng ta đừng đem chuyện Hiền Thánh hồi xưa có nhiều vị không có trải qua một ngày Phật Pháp nào hết. Gặp Phật ngoài đường ngoài phố rồi Phật phán một câu đắc liền rồi mình tưởng mình cũng cỡ đó thì sai! Thứ nhứt căn cơ mình có bì được với những bậc Thánh đó hay không. Thứ hai mình có gặp được sư phụ giống như Đức Phật hay không. Chỉ riêng hai điểm đó thôi là mình trớt quớt rồi. Mà giờ này cứ dựa vào người xưa để tiếp tục nhẩn nha vui chơi, rong ruổi tung tăng, ầu ơ ví dầu thì tôi e rằng sẽ có một ngày mình khóc vì quá muộn. Tôi nhớ và tôi biết cũng như tôi nghĩ hình như trên đời này không có chuẩn bị nào là thừa hết quí vị. Nó không giúp được điều mình muốn thì nó cũng giúp cho một cái khác, chớ nó không thừa đâu., quí vị nghe!

Cho nên tôi nhắc lại 'chuẩn bị' ở đây nó đi ra trong từng phút từng giây của đời sống, chứ không phải cái gì ghê gớm như chuẩn bị một chuyến đi xa, chuẩn bị chết, chuẩn bị mổ là những cái quá lớn chuyện. Chuẩn bị đây là từ mỗi suy nghĩ là một cách chuẩn bị. Tùy thuộc vào căn cơ mỗi người mà xuất phát điểm, điểm khởi hành của mình không giống nhau, thì cái kiểu chuẩn bị của mình không giống nhau. Đặc biệt là chỗ này!

Cái bậy nhứt trên đời là mình nói người ta sai. Mình quên một chuyện là xuất phát điểm của người ta không giống mình. Bởi vì cái nền tảng người ta không giống mình. Nền tảng tâm thức, nền tảng tội phước, cái môi trường sinh trưởng, cái bối cảnh giáo dục, bối cảnh xã hội, gia đình của người ta tất cả đều không giống mình. Tôi chưa kể cái thể trạng, não trạng, tâm trạng người ta không giống mình. Cho nên người ta đi con đường thích hợp của người ta, mà con đường đó không giống mình, mình bèn phán người ta sai. Cẩn thận cái chỗ này!

Tôi cũng nhắc rõ lại một chuyện nữa. Trên đời này không có con đường nào sai hết. Có một điều là nó dẫn về đâu thôi. Chớ con đường nào cũng đúng hết. Tôi nói này có thể nhiều người sốc: "Tại sao ổng nói kỳ vậy?". Con đường nào cũng đúng. Nó đúng ở chỗ nào? Nghĩa là con đường nào cũng có chỗ để dẫn đến hết. Nó đúng chỗ đó, nhưng có một điều là nó dẫn về đâu và anh muốn cái gì. Anh muốn khỏe mà kiểu sống của anh là phản lại sức khỏe thì cuối cùng anh phải bị bịnh, chết yểu thôi. Nhưng ít ra nó cũng đúng ở chỗ là nó đi đúng qui trình của một kiểu sống không lành mạnh. Nó đúng là đúng vậy đó. Chúng ta có học về chemical chúng ta biết chúng ta có pha trộn tầm bậy tầm bạ cái gì cũng được hết miễn sao nó ra phản ứng hóa học khác nhau thôi. Các vị trộn kiểu nào cũng đúng hết. Có điều là nó có dẫn đến kết quả phản ứng như là mình muốn hay không thì đó là chuyện khác. Bây giờ các vị vô bếp nấu chè cho nước mắm, rắc tiêu vô cũng không là sai. Có điều là nó không dẫn đến món chè mà mình muốn thôi. Chớ còn tôi ba trợn, tôi khùng, tôi té giếng, bị đá đè tôi thích ăn vậy. Chè tôi để nước mắm tôi rắc tiêu, tôi cắt rau răm bỏ vô tôi ăn vậy đó. Nhưng có điều có người họ nói nhỏ: "Sư ơi cái nồi chè này có một mình Sư là độc quyền, chớ không có ai trong tam thiên đại thiên vũ trụ này ăn được nồi chè của Sư hết". Ok!

Cho nên chúng ta mỗi người có mỗi kiểu chuẩn bị riêng là bởi vì chúng ta có một căn cơ, có một nền tảng tâm thức, phước nghiệp, tiền duyên không giống nhau. Nên xuất phát điểm không giống

nhau. Ngay trước mắt chúng ta tuổi tác, tình trạng sức khỏe, kiến thức đời, kiến thức Đạo, những quan hệ xã hội, nhận thức về khoa học, chính trị, xã hội, tôn giáo, nghệ thuật đều không giống nhau. Khi chúng ta không giống nhau thì điểm khởi hành chúng ta cũng khác nhau. Có một điều, Đức Phật dạy thế này: "Tất cả đại dương có một vị là vị mặn". Con đường nào dẫn về giải thoát đều có một vị thôi. Mà khi nó có chua chua, ngọt ngọt là cái đó không phải rồi. Bởi vì vị nước biển là phải mặn. Mà quí vị nghe nó ngọt ngọt mà hơi the the, cay cay, chua chua thì tôi nghĩ là nước biển nó pha với cái gì rồi!!!

Cho nên xuất phát từ đâu không quan trọng. Quan trọng là các vị hướng về đâu. Tôi đã nói không biết bao nhiêu lần: "Con đường vào rừng cũng chính là con đường ra rừng". Bên Mỹ nhiều người họ không hiểu câu này, tại vì họ nghe không kỹ. "Con đường vào rừng cũng chính là con đường ra rừng. Con đường ra khỏi rừng cũng chính là con đường vào rừng", là sao? Có nghĩa là các vị đưa cái lưng về bìa rừng mà cái mặt hướng vào bên trong là coi như các vị đang đi vào. Cũng trên con đường đó mà các vị đưa lưng về phía rừng sâu và đưa mặt hướng ra bìa rừng thì các vị đang đi ra. Chỉ vậy thôi.

Con đường sanh tử và giải thoát đều nằm gọn trong đời sống của sáu căn. Khi sáu căn biết sáu trần chính thái độ tâm lý chúng ta trước sáu trần nó dẫn về giải thoát hay sanh tử. Chúng ta biết sáu trần bằng chánh niệm và trí tuệ thì đó là con đường giải thoát. Chúng ta biết sáu trần bằng tham ái, bằng sân,si, bằng đam mê, bất mãn thì đó là con đường sanh tử. Vấn đề là các vị đưa lưng về phía nào thôi. Trong từng ngày trong từng giờ giá mà các Phật tử nhớ được bài học rất căn bản này là mình đang đưa lưng và quay mặt về đâu. Chỉ niệm một câu này thôi.

Có nhiều người tôi biết họ mê chú Đại Bi tới mức họ mua những bài chú in nhỏ nhỏ, họ se nhỏ lại nhét vô mấy ống bằng vàng để đeo trước ngực. Họ tin cái đó. Hoặc có Phật tử tôi còn nghe nói họ thỉnh ở đâu được xá lợi họ bỏ vô cái ống đeo trước ngực vậy đó. Tưởng đó là hay mà tôi nói "Trời ơi cái đó trớt quớt hà, giống như chụp hình bác sĩ, hoặc chụp hình viên thuốc penicillin rồi đeo trước ngực, mong nó đừng bị nhiễm trùng. Mà nếu lỡ nhiễm trùng thì đừng làm mủ, đừng sưng đừng đau, vậy đó". Không trúng. Kỳ lắm!!! Mà cái phải chuẩn bị là vầy, nếu muốn đeo thì đeo trong lòng mình, là cứ nhớ hoài: "Ta đang xoay lưng về hướng nào. Ta đang quay mặt về hướng nào?" Chỉ nhớ cái đó. Cái đó mới đúng là thần chú. Cứ nhớ vậy hoài. Chính cái kiểu quay lưng của ta nó cho ta biết là mình đang xa dần một nơi nào đó. Và hướng chúng ta quay mặt về cho biết rằng mình đang tiến gần một nơi nào đó.

Chúng sanh tôi đã nói không biết bao nhiêu lần. Bữa nay tôi ôn lại, lớp này là lớp đại chúng mà, ôn hoài. Chúng sanh có bao nhiêu hạng:

- Hạng thứ nhứt là chỉ biết sướng khổ, buồn vui, thích ghét. Ngoài ra không quan tâm cái gì hết. Tối ngày, suốt đời cắm đầu lo giải quyết mấy cái đó thôi. Sống sao cho nó sướng, làm sao cho đừng khổ, nói gọn là trốn khổ tìm vui.
- Hạng thứ hai biết quan tâm thiện ác để tiếp tục trốn khổ tìm vui một cách thông minh hơn hạng thứ nhứt. Hạng thứ nhứt trốn khổ tìm vui bằng mọi giá, bất kể thiện ác. Đứa thứ hai khá hơn, trốn khổ tìm vui bằng cách hành thiện lánh ác, để nó tiếp tục quẩn quanh trong các cõi nhân thiên.
- Hạng thứ ba tiếp tục hành thiện lánh ác nhưng để không còn thiện ác buồn vui nữa.

Đây là ba hạng chúng sinh trong đời. Chắc các vị đoán ra rồi trong ba hạng này thì hạng nào nhiều nhứt. Đó là hạng số một: trốn khổ tìm vui bằng mọi giá bất kể thiện ác.

Nói về tâm tình thì chúng sanh gồm có 5 hạng:

- Hạng thứ nhứt chỉ biết thương thân mình thôi. Thí dụ mình thấy con trùn con dế, những động vật cấp thấp mà không có khả năng sống bầy đàn thì nó chỉ biết có mình nó thôi. Ngay cả con người cũng vậy. Có người là cả đời họ chỉ biết mình họ thôi.
- Hạng thứ hai khá hơn, nó biết quan tâm đến những người bên cạnh nó trong quan hệ thiết thân nào đó. Thí dụ nó biết cha mẹ, vợ chồng con cái nó thôi, chớ nó không biết ai hơn nữa. Hoặc xa hơn nữa là biết bạn bè chòm xóm thôi. Nói chung hạng thứ hai là quan tâm đến những người có liên hệ đến mình.
- Hạng thứ ba là có khả năng biết quan tâm đến những người không có ân oán thù ghét, thương ghét gì mình hết. Thương được người dưng nước lã, thương được kẻ lạ, người không mắc mớ gì mình.

- Hạng thứ tư là thương được bạn của kẻ thù. Thông thường mình ghét ai mình ghét lây luôn người khác, ghét lây cái người có quan hệ với kẻ thù. Hoặc là cái mặt nó giống giống, giọng nói giống giống là mình thấy ghét rồi. Mình nghe mùi nước hoa, thấy kiểu áo kiểu quần, kiểu nón, mắt kiếng giống mình cũng ghét nữa. Mình nhìn cái mình liên tưởng mình ghét lây vậy đó. Hạng này vẫn còn kém, nhưng có khá ở chỗ ghét đúng thằng Tèo thôi chứ ngoài ra thì ai cũng ok.
- Chỉ có hạng thứ năm là thương được kẻ thù.
Tổng cộng vô lượng chúng sanh trong đời chỉ có 5 hạng này thôi. Không có hạng thứ sáu. Tôi bảo đảm vậy! Các vị cũng có thể suy nghĩ mà, chỉ có 5 hạng này thôi:
*Hạng một là chỉ biết có mình mình thôi.
*Hạng thứ hai chỉ biết những người có liên quan tới mình thôi.
*Hạng thứ ba thương được kẻ không mắc mớ gì mình hết.
Từ hạng thứ ba này trở đi đã là con người rồi. Chứ còn cái loài thấp nó chỉ biết nó hoặc những ai liên quan tới nó thôi. Mà nó thương bằng tham ái chớ nó không có khả năng thương bằng từ tâm. Nhớ cái này nhe, chỉ thương bằng tham ái thôi! Riêng hạng thứ ba này có thể thương được kẻ không mắc mớ gì mình, thương bằng cả tham ái hoặc thương bằng cả từ tâm, bằng cả tâm lành lẫn tâm bất thiện.
*Hạng thứ tư là thương được, bao dung được, tha thứ được cho bạn của kẻ thù. Nghe thì dễ nhưng hạng này khó lắm quí vị. Tại vì người mình nó chấp lắm! Một khi mình đã ghét người đó rồi là mình ghét lây. Tôi cũng nói thiệt, nói nhỏ đừng cho ai biết tui cũng còn nặng cái đó lắm. Tui mà đã ghét người nào là hay ghét lây hết. Tui ghét ông Kiên thì tui cũng ghét ông Nhân, mà ghét ông Nhân thì ghét ông Kiên, mà ghét ông Nhân thì ghét bà Lệ. Ghét bà Lệ thì tui ghét bà Yến... tại vì nó là cái đám Úc, đám Kangaroo mà!!! Nó đi một dây vậy đó. Mà tui ghét Sài Gòn thì tui không ưa Chợ Lớn, ghét quận 5 tui ghét quận 6, mà ghét quận 6 thì thù quận 3 mà ghét quận 3 thì hỏng ưa quận 8, tại tụi nó thuộc về mấy quận nội thành mà!!! Kỳ vậy đó. Cái đó có! Cho nên hạng thứ tư này cũng khá lắm à, thương được cái đứa bạn của kẻ thù.
*Nhưng hạng thứ năm mới đủ lực để làm Bồ tát, là thương được kẻ thù. Nó đã chém cha mình nhưng ngay bây giờ mình thấy nó máu ra nhiều quá cũng xé áo ra liệng kêu nó băng đi coi chừng chết. Chỉ có Bồ tát mới làm được chuyện đó. Chớ còn mình thì không được rồi đó.
Tất cả 8 hạng người tôi nói nãy giờ đều là đang có mặt trên con đường chuẩn bị để về đâu đó. Và khi giảng về Đạo duyên trong Duyên hệ tôi có nói: "Trong từng phút trôi qua, chúng ta đang kín đáo trên con đường dẫn về đâu đó dầu muốn hay không". Dầu chúng ta có biết hay không. Dầu chúng ta có là vị cao tăng thuộc lòng Tam Tạng. Chúng ta có là vị Thánh A na hàm Bất lai, hay chúng ta đang là ông hoàng bà chúa, một thằng ăn mày, du đãng, một con giòi, một con ruồi, thì hễ còn sanh tử thì mỗi phút trôi qua chúng ta đang kín đáo có mặt trên con đường dẫn về đâu đó, dầu mình có biết hay không biết; mình có quan tâm hay không quan tâm. Vì sao? Vì tôi đã nói rồi, trong từng phút chúng ta đang là cái gì đó; và cũng đang chuẩn bị để trở thành một cái gì đó.
Các vị hỏi tôi "Đang là thì hiểu nhưng 'chuẩn bị trở thành' là sao?" Thì nó tùy thuộc vào ba điều: là tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý và môi trường sống.
Do ba cái này mà hiện giờ các vị 'đang ra sao', 'đang là' cái gì. Và tiền nghiệp quá khứ là những gì thuộc về kiếp trước. Tiền nghiệp của kiếp này có từ quá khứ, nhưng tiền nghiệp của kiếp sau nó chính là những gì mình đang thực hiện trong kiếp này. Cái quá khứ nó là tiền nghiệp của hiện tại và hiện tại là tiền nghiệp của tương lai.
Cho nên chúng ta có đang là cái gì đó thì chúng ta cũng đang kín đáo chuẩn bị để trở thành một cái gì đó. Và tôi nhắc lại, các vị có biết hay không biết, có màng hay không màng, có quan tâm hay không quan tâm, có lưu ý hay không lưu ý tôi không cần biết. Tôi chỉ biết chắc chắn 1.000% là trong từng phút trôi qua các vị đang kín đáo có mặt trên con đường dẫn về đâu đó. Đó là chuẩn bị chớ còn gì nữa. Và trong từng phút trôi qua chúng ta đang kín đáo xây dựng cái chuồng heo hay cái tòa lâu đài cho mình trong kiếp sau. Chúng ta đang chuẩn bị cái hình hài lộng lẫy hay cái hình hài heo, bò, chó, ngựa, giòi, kiến, ruồi muỗi... của mình cho kiếp sau, hoàn toàn là từ trong từng phút bây giờ. Chớ còn mà đợi tới như: "Mai mốt qua Miến Điện tôi tu thiền, rồi tôi trai tăng, tôi có phước tôi sanh về trời, ..." Nghĩ vậy là kẹt quá, kẹt lắm! Nhe! Mà ngay bây giờ nè, CoVid đang bủa

vây nè, Miến Điện đang bị chính biến nè, mình không đi đâu được nè... Nhưng mà ngay bây giờ mình đã có thể dọn đường để về Miến Điện được rồi. Ngay bây giờ! Các vị đang có sức khỏe không, các vị có khám sức khỏe định kỳ không? Các vị tự hỏi lòng mình đi. Chín tháng nữa, một năm nữa các vị có đủ sức khỏe để bay không. Các vị có đủ khả năng qua bên đó Bát quan buổi chiều hay không. Các vị có khả năng ăn chay không. Kalama là ăn chay 'suốt mùa thu cách mạng' rồi đó, ăn để sức khỏe chớ không phải vì tôn giáo. Kalama ăn chay rồi cho ăn ngọ nữa. Bốn mẫu đất, tôi thiết tha đề nghị mỗi ngày bà con đi ba vòng, không phải vì nghi thức tôn giáo mà để bảo đảm mỗi ngày bà con đi bộ đủ. Còn quí vị nào già quá thì chắc có lẽ đâu có qua Kalama đâu mà sợ? Còn người nào đã qua được Kalama thì tôi xin thiết tha đề nghị, trong đó có tôi nữa, mỗi ngày như vậy mình xuất phát từ điểm nào mình đi một vòng mình trở về đó, và ba lần như vậy. Không nhất thiết phải ba vòng liên tục, cứ sáng sớm một vòng. Ăn trưa xong mình làm một vòng. Tối trước khi ngủ mình đi làm một vòng nữa. Vậy đó, đó là chuẩn bị. Chuẩn bị về tinh thần, chuẩn bị về sức khỏe, đương nhiên bà con cũng chuẩn bị dùm cái vé máy bay chớ ai cho. Mặc dù trong lòng tôi thì tôi cũng rất thiết tha mong mỏi là kín đáo để ý bà con nào tu tốt mà điều kiện khó khăn thì mình sẽ hỗ trợ điều kiện cho họ trở qua lần sau. Nghe vậy cái lén lén đem giấu mấy bình hàn gió đá, nửa đêm mở bình hàn gió đá xẹt xẹt cho tui tưởng hào quang tôi mua vé máy bay. Hổng dám đâu, tui biết cái hào quang nó khác với hàn gió đá, nghe!

Tất cả những gì bà con nói, làm, suy nghĩ ngay bây giờ đều là 'chuẩn bị' cho một ngày mai. Nghe kỹ: "Tất cả những gì các vị nói, làm, suy nghĩ ngay bây giờ, những gì các vị ăn uống ngay bây giờ, chỗ ngồi, chỗ đứng của các vị ngay bây giờ nó đều là những chuẩn bị cho những gì sẽ xảy đến trong một tiếng đồng hồ nữa, hai tiếng nữa, tám tiếng nữa, hai mươi bốn, ba mươi sáu, bảy mươi hai giờ nữa, cho tuần sau, tháng sau, năm sau, thập kỷ sau, đời sau và kiếp khác". Nhớ nhe!

Tôi nhắc lại, từng phút nghe, từng phút. Chớ đừng nói "Ông nói chuyện xa...Bây giờ tôi chưa, chưa đâu. Tui là cháu nội tui ra trường, con gái út tui có gia đình rồi tôi đi". Cái đó là sai! Ngay bây giờ các vị có làm gì, các vị đang bán hàng ở chợ An Đông, Kim Biên, Bình Tây, Sài Gòn hay các vị đang ở ruộng ở rẫy, ở quê, ở phố, trên núi, ngoài biển...No, no! Không có riêng nơi nào hết. Bây giờ các vị đang trong tình trạng nào, đang là cái gì thì các vị cũng đang kín đáo để chuẩn bị trở thành một cái gì đó trong một tiếng nữa, tám tiếng, mười hai tiếng, 24 tiếng...Nhớ nhe, cái đó quan trọng lắm nhe!

Bài giảng này tôi đặc biệt nhấn mạnh chữ "chuẩn bị" thôi. Tôi nhắc lại lần nữa. Bây giờ cái ly nước mình uống cũng phải có cái chuẩn bị nữa. Ở nhà có đồ lọc không, nước chỗ nhà mình uống có sạch, có tinh khiết không. Thay vì mua sắm ba cái bóp đầm xách tay, mắt kiếng đồng hồ thì dồn tiền mua cái máy lọc nước. Tôi đang nói mấy người trong nước đó, chớ ở hải ngoại tôi không có ý kiến. Ngay cả ở hải ngoại nhiều người cũng bê bối lắm, xài đồ cho sang mà ở nhà uống nước toàn là vôi không hà, bên đây nó kêu là cặn ke đó, ghê lắm. Chỗ tôi trên núi thì nước tốt lắm, không có vôi. Còn mấy cái nhà chiều nay tôi ghé nè, vôi mà coi như là cái nhà đó mình ở chừng trăm năm chắc tôi hóa thạch luôn.

Mỗi ngày các vị uống đủ nước chưa? Ở cơ sở y tế coi như tổ chức bác sĩ không biên giới của quốc tế và châu Phi họ có treo dải băng to đùng là "Rửa tay và uống nhiều nước". Luôn luôn ở mấy chỗ đó họ luôn kêu gọi hai chuyện đó. Họ biết giờ dân châu Phi nghèo không có kêu cái gì được hết. Chỉ kêu họ làm hai chuyện đó thôi là thường rửa tay và trong ngày uống đủ nước. Đó là chuẩn bị cho khỏi bịnh thận, sạn thận, bịnh gout. Thì mỗi ly nước chúng ta uống vào hàng giờ đó là nước gì, nước sạch, nước ô nhiễm nước trong lành là một kiểu chuẩn bị. Mỗi bữa ăn là chuẩn bị cho ngày sau. Mỗi hơi thở hít vào cũng là chuẩn bị, hít bầu không khí như thế nào. Không có bịnh nào liên hệ tới hô hấp mà nó hình thành trong một ngày một buổi hết. Nó kéo dài nhiều ngày, nhiều tháng nhiều năm và thông qua nhiều hơi thở.

Cho nên từng hơi thở vào ra, từng ly nước mình uống, từng miếng ăn mình đưa vào miệng tất thảy đều là sự chuẩn bị. Rồi từng mối quan hệ qua internet, email, qua viber, WhatsApp, messenger, facebook, qua phone, tất cả đều là những chuẩn bị hết, đừng có nói "Ông nói gì ghê vậy, kêu phone có một tiếng gì mà sự chuẩn bị?". Đúng! Có những con người mà anh cứ liên lạc hoài là tôi hứa với anh là anh sẽ phiền. Có những người mà anh vừa thấy tên họ là anh có cái gan xóa email, đừng có

đọc. Đọc là phiền lắm! Rồi có những tin nhắn "Lúc này anh khỏe hôn, lúc này em khỏe hôn, lúc này chú khỏe hôn, lúc này sư khỏe hôn..." mấy cái đó trả lời mệt lắm. Tại vì họ là những con cú bao tử, cú báo tang. Liên lạc với họ không có lợi ích gì hết, chỉ có phiền thôi. Mà có những người sự gặp gỡ, sự tiếp xúc với họ đem lại lợi ích cho mình. Cho nên tất cả mọi suy nghĩ, mọi tiếp xúc, mọi ăn uống sinh hoạt lớn bé của mình đều là những chuẩn bị hết. Bây giờ các vị móc cái phone ra đi, dò dùm tôi coi có tin nhắn không. Lúc các vị móc cái phone ra đã là sự chuẩn bị rồi: chuẩn bị khổ. Rồi bắt đầu đọc tin nhắn của thằng Tèo thằng Tý con Lan con Hương, con Cúc con Đào con Yến gì đó... cứ mỗi lần đọc cái tin là coi như chuẩn bị. Mà đa phần là chuyện tầm bậy không hà, đa phần, 90%.
Bài giảng này tôi đặc biệt muốn nói cái gì? Tôi muốn nói rằng tuổi trẻ phải chuẩn bị cho tuổi già. Lúc khỏe chuẩn bị cho lúc đau. Lúc sống chuẩn bị cho lúc chết. Kiếp này chuẩn bị cho kiếp sau. Và khi còn phàm phải chuẩn bị cho lúc chứng Thánh. Lúc chưa đi tu thiền phải chuẩn bị cho lúc tu thiền. Và tôi thiết tha mong mỏi gặp được bà con ở Kalama trong thời gian sớm nhứt.
Ok. Chúc các vị một ngày vui./.